

Arrest

nr. 200 629 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. Op 23 mei 2005 vroeg uw vader onder de naam A. K. (...) (O.V. X) asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U vervoegde uw vader hier later met uw moeder, A. M. (...) (O.V. X), die op haar beurt een asielaanvraag indiende op 5 oktober 2005, en uw broer A. (...) en zus L. T. (...) (O.V. X). Vorig jaar kwam de moeder van uw moeder, K. M. (...) (O.VX) in België aan. Zij diende een asielaanvraag in op 11 oktober 2016.

U verklaart sinds 2005 in België te verblijven en sindsdien niet meer te zijn teruggekeerd naar uw herkomstland. In België liep u school, u behaalde er een diploma en u wil graag legaal werken.

In eerste orde beroept u zich op het gegeven dat u actueel niet in regel bent met de Armeense dienstplichtwetten; u vreest in geval van terugkeer vervolgd te worden omdat u zich niet tijdig bij het militair commissariaat meldde in het kader van al dan niet herhaalde oproepingen. Tevens vreest u om als dienstplichtige naar het conflictgebied in Nagorno-Karabagh te worden uitgestuurd. U wil niet meestrijden en u vreest om bij gevechten om het leven te komen.

U hebt inmiddels nogal wat vrienden in België en u zou daarom liever niet meer terugkeren naar Armenië. U wil in België verder uw leven uitbouwen.

Omdat u sinds 2005 geen duurzaam wettig verblijf kon verkrijgen, diende u op 14 april 2017 een asielaanvraag in. Op dezelfde dag deed uw zus L. T. (...) (O.V.X) dit eveneens.

In het kader van onderhavige aanvraag legt u een kopie van uw Armeense geboorteakte over.

B. Motivering

Voor onderhavige asielaanvraag beroept u zich in eerste orde op een vrees voor vervolging omdat u niet in regel bent met de Armeense dienstplichtwetten. U vreest om hierom vervolgd te worden. Daarnaast vreest u om alsnog uw dienstplicht te moeten vervullen en daarbij te worden uitgestuurd naar het conflictgebied in Nagorno-Karabagh. Verder geeft u aan in België uw leven te willen uitbouwen; u hebt hier vrienden, u hebt hier gestudeerd, u wil legaal werken.

In verband met uw vrees om vervolgd te worden omdat u tot op heden niet in regel bent met de Armeense dienstplichtwetten, moet het volgende worden opgemerkt.

Weze vooreerst benadrukt dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet kan aanzien worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien u klaarblijkelijk alsnog geen voorbereidingen hebt getroffen om u met uw land in regel te stellen inzake uw dienstplicht, dient te worden nagegaan of uw terugkeer aanleiding kan geven tot specifieke maatregelen die kunnen worden aanzien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de voorhanden zijnde informatie blijkt dat het niet ondenkbaar is dat u bij terugkeer naar Armenië wordt aangesproken op uw dienstplichtontduiking. Indien u gerechtelijk vervolgd zou worden, dan nog kan een dergelijke veroordeling niet worden bestempeld als vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande dienstplichtontduiking te handhaven. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "Arménie – Insoumission et retour en Arménie", dd.28.05.2013), blijkt ook dat de voorziene straffen niet disproportioneel zijn en dat u, in de situatie waarin u zich bevindt, met name een dienstplichtige die zich in het buitenland bevindt, volgens de wet "RA Law on Armenian Nationals not having Done Compulsory Military Service by Breaching the Established Procedure" bij terugkeer hoogstens het risico loopt op een geldboete, waarna u bij een nieuwe oproeping de keuze kan maken uw (alternatieve) dienstplicht te vervullen of een zwaardere, maar legitieme straf te aanvaarden.

Voor zover u een diepgewortelde afkeer zou hebben van een mogelijke operationele inzet als dienstplichtige en/of gebruik van geweld, quod non (zie infra), blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Armeense autoriteiten hiermee rekening houden. Armenië voorziet zowel in een ongewapende militaire dienst als een burgerdienst die thans op punt staat. Immers, Armenië had reeds vanaf 2003 een alternatieve militaire dienst ingevoerd waarvan de praktische uitvoering te wensen overliet daar deze in de praktijk volledig onder militaire bevoegdheid viel (hetgeen in strijd was met een echte burgerdienst). Daarnaast was de duur van 42 maanden (tegenover 24 maanden voor militaire dienst) niet in overeenstemming met de aanbevelingen van de Raad van Europa op dit gebied. Gedurende vele jaren drong de Raad van Europa er bij Armenië op aan ingrijpende aanpassingen te doen. Meerdere Armeense mensenrechtenorganisaties hebben deze situatie mede aangeklaagd. In juni 2013 voerde de Armeense overheid dan de bovenvermelde wetswijzigingen met betrekking tot een ongewapende militaire dienst en een burgerdienst in en bracht zo de Armeense alternatieve dienst in overeenstemming met de Europese normen. Vanuit de betrokken partijen en groepen die een alternatieve dienst beoogden (de vertegenwoordiger van de Getuigen van Jehova in Armenië, het hoofd van de mensenrechtenorganisatie Armenian Helsinki Committee) blijkt dat zij de effectieve uitvoering

van deze nieuwe wetgeving hebben bevestigd en u brengt geen enkel concreet element aan dat u niet in aanmerking kan komen voor een alternatieve dienstplicht. Wat dit laatste betreft, geeft u trouwens aan (CGVS, p.5) zich hoegenaamd niet geïnformeerd te hebben.

Uw verklaringen werpen geen ander licht op wat voorafgaat.

Wat dat betreft moet vooreerst worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk geen diepgewortelde gewetensbezwaren tegen de dienstplicht aanvoert. Gevraagd naar uw hobby's (CGVS, p.2), blijkt dat u meerdere gevechtssporten beoefende (judo, worstelen en boksen) tot u problemen kreeg met beide knieën en hiervoor operaties moest ondergaan. U zou het tijdverlies vinden om in uw herkomstland uw dienstplicht te moeten vervullen (CGVS, p.4). Dergelijke argumenten kunnen echter bezwaarlijk diepgewortelde gewetensbezwaren genoemd worden. Verder vreest u naar het conflict (in Nagorno-Karabagh) gestuurd te worden. U wil dit niet omdat u vreest er gedood te worden (CGVS, p.4, 6). Wat dit bezwaar betreft moet worden opgemerkt dat het enerzijds, vanuit menselijk oogpunt, begrijpelijk is, maar het is vooral ingegeven uit een persoonlijk belang. Het risico om gewond of zelfs gedood te worden tijdens gevechtshandelingen in dienst van het reguliere leger, is inherent aan de taken binnen dat leger. Van onderdanen mag een land verwachten dat zij het land, binnen het voorziene wettelijk kader, verdedigen en desnoods de wapens opnemen, doch de persoonlijke belangen van individuen in het leger, wegen niet op tegen de belangen van de soevereine staat. U geeft voorts aan (CGVS, p.4) niet gekant te zijn tegen het leger als instituut en u vindt dat een land het recht heeft zich te verdedigen, ook als het het conflict in Nagorno-Karabagh betreft (CGVS, p.4). U verklaart voorts (CGVS, p.5) dat u eigenlijk gekant bent tegen de verplichting om militaire dienstplicht te vervullen, maar de redenen die u vervolgens aanhaalt overtuigen niet, daar ze klaarblijkelijk eveneens zijn ingegeven door louter persoonlijke belangen, wensen en keuzes: elk mens is anders en wil iets anders in het leven, u verkiest het Belgische model (beroepsleger), maar als België de dienstplicht opnieuw zou invoeren, dan zou u wél uw dienstplicht vervullen. Voorts vreest u een gevangenisstraf wegens het niet in regel zijn met de dienstplichtwetten en u stelt dat gevangenisstraffen daar (in Armenië) anders zijn dan hier (in België), om vervolgens te beweren dat men je niet laat leven, dat het gewoon de mentaliteit daar is, zeker als je uit een ander land komt, maar u moet vervolgens erkennen dat u hiervoor geen concrete aanwijzingen hebt. Bijgevolg overstijgt uw verklaring niet het niveau van een blote bewering, maar belangrijker is te moeten aangeven dat uit alle beschikbare informatie blijkt dat u reële en goede kansen hebt om een gevangenisstraf te ontlopen, hetzij door het betalen van een geldboete, hetzij door het vervullen van een alternatieve dienstplicht (CGVS, p.6 + zie boven). U geeft uiteindelijk aan dat u vooral uw dienstplicht in Armenië niet wenst te vervullen omdat u in België geen tijd wil verliezen met het verder uitbouwen van uw leven (CGVS, p.6). Welnu, alle door u opgeworpen redenen om niet te willen terugkeren naar uw herkomstland om er alsnog uw dienstplicht te vervullen, zijn weliswaar begrijpelijk vanuit humanitair oogpunt, maar ze bevatten geen concrete aanwijzingen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u zich voor onderhavige aanvraag voornamelijk beroept op uw lang verblijf in België en dit sinds 2005; u hebt hier gestudeerd, wil hier werken, u hebt hier vrienden en u wil hier uw verdere leven uitbouwen. Uit uw verklaringen op dit vlak blijkt echter nergens dat in uw geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

Zo verklaarde u (zie CGVS-vragenlijst, DVZ, rubriek 3.5 en CGVS, gehoorverslag dd.27.09.2017, p.1, 3, 4, 5 en 6) dat u in België gestudeerd hebt, een diploma behaalde, hier uw vrienden hebt, hier wil werken, dat u intussen langer in België dan in uw herkomstland hebt gewoond. De vraag of u, qua toegang tot studies of de woonmarkt, zou benadeeld worden ten opzichte van medeburgers, beantwoordt u eerst positief (CGVS, p.6), om vervolgens te verwijzen naar een andere mentaliteit in uw herkomstland en het feit dat u er tijd zou verliezen omdat u er nog geen dienstplicht vervulde en dit nog zou moeten inhalen (CGVS, p.7). U verwijst naar de algemene situatie inzake werkgelegenheid in Armenië (CGVS, p.7). Op de expliciete vraag of u actueel medeburgers of autoriteiten in/van uw herkomstland vreest, erkent u dat dit niet het geval is (CGVS, p.7). Nog in deze context kan gewezen worden op uw verklaringen dat u de Armeense taal niet voldoende beheerst om te overleven, verder te studeren of te werken, en dat u in Armenië moeite zou hebben met de Armeense grammatica om bijvoorbeeld correcte sollicitatiebrieven te schrijven (CGVS vragenlijst 28.04.2017 vraag 3.5 + CGVS, p.4) . Wat dit betreft kan er echter meteen op gewezen worden dat u zelf aangeeft dat u tot het vijfde jaar naar school bent gegaan in Armenië en dat u verklaart Armeens te spreken, en ook Russisch, Nederlands, Engels, een beetje Frans en dat u zelfs Italiaans wil leren via zelfstudie (CGVS, p.3). Hieruit blijkt dat u op zijn minst een goede basiskennis heeft van het gesproken Armeens, en u interesse betoont in het leren van talen. Zodoende kan op basis van deze door u aangehaalde elementen allerminst besloten worden dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich het Armeens verder eigen

te maken. Welnu, dergelijke verklaringen omtrent uw verblijf in België sinds 2005 wijzen geenszins op vervolging volgens de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal kan weliswaar begrip opbrengen voor het feit dat u zich bekommert om uw toekomst en uw wens om in België de nodige documenten te verkrijgen om hier vervolgens een leven uit te bouwen, maar het gegeven dat u reeds geruime tijd in België verblijft en mogelijk aanpassingsproblemen zou kennen in geval van terugkeer naar uw herkomstland, of dat een terugkeer van u bepaalde inspanningen zal vergen, kan bezwaarlijk worden bestempeld als gerichte vervolging of een intentionele bedreiging van uw leven, uw vrijheid of uw fysieke integriteit.

Uit uw verklaringen mag worden afgeleid dat u zich voor onderhavige aanvraag in belangrijke mate op humanitaire gronden beroept om in België een wettig verblijf te krijgen, maar hiervoor dient u zich te wenden tot de geëigende procedure, in casu een aanvraag tot machtiging van verblijf om humanitaire redenen bij de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

U legt een kopie van uw geboorteakte over. Het document staft enkel uw identiteit, die niet door het Commissariaat-generaal betwist wordt. De Belgische documenten waarnaar u tijdens uw gehoor naar verwijst (nl. uw Belgische arbeidskaart, een bankkaart, een rijbewijs, een attest van immatriculatie, een arbeidscontract; CGVS, p. 2-3), hebben enkel betrekking op uw leef- en werksituatie in België, maar hebben geen relevantie voor de beoordeling van het risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de “schending van de zorgvuldigheidsplicht *inuncto de motiveringsplicht inuncto art. 1 van het Verdrag van Genève; schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht; Schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel”.*

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verweer de door haar eerder aangehaalde asielmotieven herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.3. Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat zij wel degelijk coherente verklaringen heeft afgelegd en dat de tegenstrijdigheden, vaagheden en onjuistheden waarop verwerende partij zich steunt

niet van wezenlijk belang zijn, stelt de Raad evenwel vast dat verwerende partij *in casu* de weigering verzoekende partij een internationale beschermingsstatus toe te kennen niet steunt op de vaststelling dat het door haar voorgehouden asielaanvraag ongelooft zou zijn op basis van tegenstrijdigheden, vaagheden en onjuistheden.

2.2.4. Het betoog van verzoekende partij dat *“het derhalve uitgesloten is dat hij ook een formele convocatie zou hebben ontvangen om zich te strafrechtelijk te verantwoorden voor desertie, aangezien hij geen formele inschrijving aldaar bezit en – weze het nogmaals herhaald – slechts een zeer korte periode in Armenië heeft gewoond”* kan door de Raad niet worden gevolgd daar in de bestreden beslissing een formele convocatie in hoofde van verzoekende partij om zich te verantwoorden voor desertie niet aan de orde is.

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt dat zij eerstens strafrechtelijk zal worden veroordeeld omdat zij zich op achttienjarige leeftijd niet heeft aangeboden teneinde haar legerdienst te vervullen en ten tweede als deserteur naar het conflictgebied Nagoro-Karabach zal worden overgebracht, een conflictzone waar soldaten sterven en deserteurs streng worden gestraft. Verder oppert verzoekende partij dat zij in België een blanco strafverleden heeft hetgeen duidt op haar sterk moreel en goedaardig karakter.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op, zoals reeds gesteld onder punt 2.2.2., dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij met voormeld betoog volledig voorbijgaat aan de uitgebreide motivering van verwerende partij dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 8, deel 1) blijkt dat dienstplichtigen die zich in het buitenland bevinden bij terugkeer naar Armenië hoogstens het risico lopen op een geldboete en bij een nieuwe of effectieve oproeping onder de wapens kunnen opteren voor een alternatieve dienstplicht, zijnde een ongewapende militaire dienst of een burgerdienst. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat indien zij effectief gewetensbezwaarde zou zijn zij vooralsnog naar het voormelde conflictgebied zou worden gestuurd.

Tot slot oordeelt de Raad dat het hebben van een blanco strafregister geen bewijs vormt van het feit gewetensbezwaarde te zijn. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. De overige door verwerende partij aangehaalde motieven – onder meer betreffende het recht van een soevereine staat om zijn dienstplicht en verdediging, annex de mogelijkheid van het voeren van een legitieme strijd, te organiseren, het langdurig verblijf van verzoekende partij in België en haar kennis van de Armeense taal – worden door verzoekende partij *in concreto* ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat in Armenië, met uitzondering van het conflictgebied Nagoro-Karabach – verzoekende partij is afkomstig van Yerevan, dat zich buiten dit conflictgebied bevindt – een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift louter stelt dat *“er recent een hevige oorlog in uitgebarsten in deze streek”* stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft zonder nadere precisering of bijvoeging van informatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (geboorteteakte) en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 7 en 8), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 september 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij

op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien zoals hoger blijkt de motieven van verwerende partij als correct en afdoende moeten worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT